

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

KOKTEJLOVÝ
VĚK

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Koktejlový
věk**

VYŠEHRA D

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
PŘELOŽIL IVAN VÁVRA

Copyright © P. G. Wodehouse, 1958

Translation © Ivan Vávra, 2008

Illustrations © Adolf Born, 2008

ISBN 978-80-7021-958-4

Johnny Pearce by se měl oženit

Oily prostudoval jízdní řád a usoudil, že odpolední vlak ve 3:26 bude ten nejlepší, takže mohou ještě před jeho odjezdem do Dovetail Hammeru poobědvat v Ritzu. Zlatunka Gertie přivítala ten návrh s nadšením, neboť v její minulosti mnohé obědy pozůstávaly jen ze sendviče a kyselé okurky, a ona byla děvče, které se nerado odbývalo, spíše si libovalo v přepychu všeho druhu. Tím se dost podobala pátému hraběti z Ickenhamu, který toho dne obědval se synovcem Pongem v Klubu trubců. Ve chvíli, kdy si po obědě v Ritzu zapaloval Oily svůj sedmišilinkový doutník, lord Ickenham, který se také připravoval k cestě do Dovetail Hammeru, aby pobyl se svým kmotřencem, pánem na Hammer Hallu, pohlédl oknem kuřárny na protilehlý klub Demosthenes a vzdychl.

„Bůůů!“ řekl Pongo.

„Prosím?“

„Jenom se snažím tě polekat. Tvrdí se, že je to dobré proti škytavce.“

„Musel by ses daleko víc snažit, abys polekal neohroženého člověka jako jsem já. U pluku jsem býval znám jako Ocelový Ickenham. Kromě toho jsem neškytl, nýbrž vzdychl.“

„Proč jsi vzdychl?“

„Způsobil to jakýsi osten, vlastně tři ostny. Můj první osten byl, že teď odjedu a budu zašitý u Johnnyho, zbaven tvé milé společnosti a oněch radostných i poučných odpolední, která jsme tu trávili pospolu. Zůstal bych raději v Londýně a dále s tebou poznával svět.“

„Nevím nic o tom, že bychom spolu poznávali svět. Na tvé poznávání světa mám svůj názor.“

„Můj druhý ostěn – nazvěme jej ostěn B – pochází od toho, že jsem pohlédl přes ulici na budovu klubu Demosthenes a připomněl si tak svého švagra Bejčka Bastablea. A taky jistou příhodu, ke které zde došlo loni v létě. Ty si na to asi sotva vzpomeneš, ale někdy před rokem jsem z tohoto okna sestřelil para ořechem cylindr z jeho hlavy.“

„Na to vzpomínám nerad.“

„Nu vida, pamatuješ se. Tehdy jsem doufal, že ten zásah do klobouku bude mít na něho blahodárny vliv, učiní z něho jemného a laskavého Bejčka, poddajnějšího, trpělivějšího a tolerantnějšího vůči sestře Phoebe. Ale doufal jsem marně.“

„Co, není trpělivý a tolerantní k sestře?“

„Ani dost málo. Tolik naděje jsem do toho tehdy vkládal, a nestalo se vůbec nic. Podle sdělení jeho komorníka Peasemarche, se kterým si občas dopisují, jeho chování k sestře se podobá způsobu, jakým zacházel kapitán Bligh s mužstvem v podpalubí lodi *Bounty*. Takový námořník se ovšem může vzbouřit, ale chuděra Phoebe jenom naklání hlavičku jako kanárek a říká, ‚Co to, drahý?‘, když ji osloví, a to ovšem snadno namíchne člověka, který je zvyklý, že lidi bedlivě naslouchají všemu, co jenom utrousí koutkem úst. Když to takhle Phoebe řekne šestkrát nebo sedmkrát během snídaně nebo oběda, podle toho, co mi řekl Peasemarch, Bejček vypění, plameny vyšlehnou až ke stropu a začne ji cupovat na kousky bez ohledu na její věk a to, že je žena. Já ho tedy chápu, ale určitě to není dobře pro jeho krevní tlak a musí to být velmi nepříjemné pro všechny zúčastněné. Aspoň tedy Peasemarch říká, že mu to rve srdce, když poslouchá za dveřmi. Ty neznáš Berta Peasemarche, že ne?“

„Ne.“

„Báječný chlapík. Mozku má jen, co by se vešlo do lahvičky od aspirinu, ale co je po mozku, má-li člověk zlaté srdce? Poznám jsem ho, když byl stevardem na parníku Cunard-White Star. Potom přišel k nějakému majetku ve vesnici nedaleko Ickenhamu, usadil se tam, a pak vypukla válka a já jsem vstoupil do domobrany, připravovali jsme se na obranu proti invazi do Anglie, a najednou jsem byl v jednotce s Bertem Peasemarchem, stál jsem v útvaru vedle něho. Tak jsme to spolu odsloužili, mrzli celé noci, ale nestěžovali jsme si. Tak

se ze spolubojovníků stanou přátelé. Měl jsem ho rád jako rodného bratra a on mě taky tak. Jako bráškové jsme byli. Nakonec jsem mu dohodil to místo u Bejčka.“

„Myslel jsem, že přišel k majetku?“

„Velmi pěkný dům to byl, slušný majetek.“

„Tak proč šel do služby?“

„Nudil se, chlapče; to se často vidí u lidí, kteří se vzdají práce příliš brzy. Chyběl mu vzruch lodní služby. Život na moři tě nepřipraví na to, abys jen seděl na zadku a nic nedělal. Stevard, to je skoro stejná práce, jako dělá komorník, a tak jsem mu to doporučil. Můj komorník Coggs ho trochu zacvičil, a když ho shledal zralým, usadil jsem ho u Bejčka.“

„Jak se s ním snášíš?“

„Zpočátku to bylo svízelné, než se Bejček odstěhoval na venkov. Kdoví, snad ho ten venkovský život nakonec vylepší. Na některé lidi to působí zázračně. Tak třeba já; někdy si sice na Ickenhamu připadám jako skřivánek v kleci, ne zrovna podobou, ale na povahu to jistě má vliv. Myslím, že život na venkově ze mne udělal usedlého, vyváženého, snad trochu fádniho člověka, kterým jsem dnes... Cos říkal?“

„Ech?“

„Myslel jsem, že jsi něco poznamenal.“

„Řekl jsem ‚Ha!‘, jestli to pokládáš za poznámku...“

„Proč jsi řekl ‚Ha!‘?“

„Zdálo se mi to vhodné, říct ‚Ha!‘ Máš snad nějaké námitky proti mému ‚Ha!‘?“

„Vůbec ne! Toto je svobodná země.“

„Děkuji. Ale já to tedy tak vůbec nevidím.“

„Co nevidíš?“

„Že by se z Bastablea stával nový člověk. Podle toho, cos právě řekl, stále ještě cupuje svou sestru na kousky.“

„Protože pořád jezdí do Londýna a týrá svědky u soudu. To ho zpomaluje ve vývinu. Ale věřím, že kouzlo vsi Dovetail Hammer nakonec zvítězí. Chce to čas. Pardál neztrácí své skvrny snadno.“

„Jestli on se pardál vůbec snaží.“

„To nevím. Skoro žádné pardály neznám. Ale o Bejčkovi si myslím, že se polepší. Kdyby ho Barbara Croweová nebyla odmítla, už teď by byl polepšený. Kdyby se s ní byl oženil, byl

by z něho zas ten starý Bejček, jak býval před třiceti lety, protože Barbara by mu ty moresy kapitána Bligha netrpěla. Je to směla, že k té svatbě nedošlo, a vůbec je špatné, že se to dnes stává tak často. Až budeš tak starý jako já, milý Pongo, poznáš, že se světem hlavně není v pořádku to, že po něm běhá tolik odcizených srdcí. Vidím to kolem sebe. Ani se nenaděješ a milující srdce jsou najednou odcizená. Proto si taky dělám starost o Johnnyho.“

„Johnny je v pohodě, nebo ne?“

„Ani dost málo!“

„Co, v manželství se mu něco nelíbí?“

„Johnny není ženatý. To je ten problém. Už je zasnoubený s Bunny Farringdonovou přes rok, ale nedělá nic, aby se mohly rozeznít svatební zvony našeho místního kostelíčka. Bunny do něho mluví o pořizování výbavy, chce od všeho dva kusy, vyžaduje od něho zelenou, ale Johnny na to jenom ‚Až někdy jindy‘. Značně mi to kazí náladu.“

„A to je tvůj osten C?“

„Ano, jak říkáš, osten C. – Propána,“ řekl lord Ickenham a pohlédl na hodinky, „už je tak pozdě? Musím běžet, chci chytit vlak ve tři dvacet šest.“

„Ale počkej ještě, pověz mi jedno: jí to nevadí?“

„Velice jí to vadí. Obědval jsem s ní včera a měl jsem dojem, že začíná být hodně netrpělivá. Vztekla jako zmoklá slepice. Nic bych se nepodivil, kdybych teď některý den uviděl v Timesech oznámení, že sňatek mezi Jonathanem Twistletonem Pearcem z Hammer Hallu v Dovetail Hammeru, Berkshire, a Belindou Farringdonovou z Plunkett Mews na Onslow Square v South Kensingtonu se neuskuteční.“

„Co za tím vězí, co myslíš? Peníze? Johnny má ovšem hluboko do kapsy.“

„Je na tom dost špatně, souhlasím. Jeho neštěstí je v tom, že Hammer Hall je takový spíš zámeček, příliš velký a nákladný na údržbu, ale ne dost velký na to, aby se tam sjížděly autobusy výletníků s chlebníky plnými sendvičů a vajec natvrdo, kteří by si jej chtěli prohlédnout a zaplatit za ten zážitek dva a půl šilinku. Avšak Johnny si z toho udělal penzion a občas prodá kus nábytku, taky píše detektivky, a na tento příjem by asi měl být schopen se oženit, kdyby ovšem

chtěl. A zvláště teď, když dostává nájemné od Bejčka. Takže peníze asi nejsou hlavní důvod.“

Pongo přemýšlivě potáhl z cigarety. Napadlo ho možné řešení záhady. Sám byl bezmezně oddán své Sally a na jinou ženu by se okem nepodíval, ani kdyby na něho vyskočila nahatá z narozeninového dortu, ale věděl, že se najdou tací, méně odolní, kteří poletují jako motýlkové z květinčky na květinčku a žijí po vzoru Dona Juana a Casanovy. Bylo by možné, že jeho starý druh Jonathan Pearce je jedním z nich?

„Já se teď s Johnnym nevidám,“ řekl, „už je to aspoň rok, co jsme se nesešli. Jak si teď vede, všeobecně?“

„Zdravý a čilý, řekl bych.“

„Myslím spíš jeho chování v otázkách věrnosti a vytrvalosti. Napadlo mě, jestli za jeho neochotou k ženitbě není nějaká jiná ženská bytost. Jestli tam v Dovetail Hammeru na nějakou nenarazil.“

„Byl jsi někdy v Dovetail Hammeru?“

„Nebyl.“

„To jsem si hned myslel, jinak bys nemohl mluvit tak lehkomyslně. V Dovetail Hammeru nelze narazit na nějakou jinou. Je tam jen vikářova dcera, která je zasnoubená s kaplanem, a doktorova dcera, zaslíbená kávovému plantážníkovi z Keni, a pak už jen Phoebe a Johnnyho stará chůva, Nannie Bruceová. Tam jeho srdce nezboudí.“

„Nu, něco se tam muselo stát.“

„Nepochybně.“

„Měl bys na něho uhodit.“

„To udělám, jako kmotr. Kmotr sicilského střihu. S city mladé dívky si nikdo zahrávat nebude. To bychom se v tom chlupci zklamali, tak to vidím já. A teď, milý Pongo, ustup mi z cesty, nebo tě budu muset převálcovat. Zmeškám-li tento vlak, další jede až v pět čtyřicet.“

Neúspěch Oilyho Carlislea

Nesměruje-li pocestný k snadno dostupnému cíli, třeba k Modrému kanci nebo k Broukovi na klínku, z nichž oba jsou v Dovetail Hammeru hned naproti nádraží, je dobře rychle vyskočit z vlaku a pospíšet si k stanovišti autodrožek, neboť tam mají jen jednu (Arthur Popworth, autodopravce).

Lord Ickenham, který to tam dobře znal, tak učinil. Odpoledne se udělalo dost teplo, a jemu se naprosto nechtělo táhnout kufr pěšky celou míli k zámku. Právě si zajistil služby pana Popwortha a chystal se nasednout, když z nádraží vyšel elegantní mladý muž, hlasitě volaje, „Taxi!“. Zjistil, že nemá šanci, a zesmutněl. Oily Carlisle se totiž zdržel na nástupišti, kde od koktavého nosiče vyzvídál, kde by našel sira Raymonda Bastablea.

Lord Ickenham, člověk vstřícné a laskavé povahy, se zastavil a nápomocně se usmál. Ačkoli se mu Oily napohled příliš nezamlouval, rozhodl se pro humánní přístup.

„Jedete-li stejným směrem, pane,“ řekl, „rád vás vezmu s sebou.“

„To je od vás děsně laskavé, pane,“ řekl Oily oxfordským hlasem, který si pracně vypěstoval pro profesionální účely. „Potřebuji se dostat do místa zvaného Hammer Hall.“

„Tam jedu i já. Budete tam bydlet?“

„Nikoli – já jsem...“

„Myslel jsem, že jste si tam zajistil ubytování. Je to teď penzion.“

„Tak je to? Ne, vrátím se ještě dnes do města. Mám tady jen nějaké obchodní jednání. Ten dům se jmenuje Hammer Lodge. Portýr říkal, že je to hned vedle Hammer Hallu.“

„Ano, je to po cestě. Vezmu vás až na místo.“

„Strašlivě laskav, díky!“

„To nic, to nic. Dělán to ve jménu šíření pravdy a lásky.“

Taxík se rozjel se zvuky, které připomínaly explozi v továrně na boilery. Ve voze zavládlo mlčení. Lord Ickenham se zabýval otázkou, jaké jednání může mít Bejček s tímto podezřelým mladíkem, jehož pochybnost byla jeho zkušenému oku na první pohled zřejmá. Oily se drbal na spodní části zad, neboť vlněné prádlo, které mu vnutila jeho milovaná, ho už delší dobu svědilo.

„Udělalo se teplo,“ prohlásil lord Ickenham po chvíli.

„To vám povím,“ přisvědčil Oily. „Tomu nebudete věřit,“ pravil, neboť se dostal do stavu, kdy se člověk potřebuje svěřit, a to komukoli, kdo se naskytne. „moje žena mě přinutila, abych si vzal vlněné spodní prádlo!“

„Ne! To je šokující! Proč to udělala?“

„Řekla, že je dnes ošklivý východní vítr.“

„Ničeho jsem si nevšiml.“

„Ani já.“

„Asi máte citlivou pokožku?“

„Velice citlivou.“

„Myslel jsem si, že tomu tak musí být, když jsem vás pozoroval. Počínal jste si jako jednoruký lepič tapet, když doštane kopřivku. Připomnělo mi to, že

Kdysi jsem znal jednu starou bábu,
co chodila v zedraném, špinavém hávu.
Řekla mi, Co voni vědí,
jak mi to hrozně svědí,
tak proto se furtundfurt škrábu.

Kdybyste se chtěl převléci, na mne nehleďte. A tady pan Popworth je také ženatý člověk, jistě bude mít porozumění.“

Oilyho ta slova poněkud roztrpčila a podráždila. Bylo to, jako kdyby se svědění rozneslo z dolní části zad po celé jeho duši. Jeho společník s ním necítil, ba frivolně si z něho utahoval. Zmocnila se ho pomstychtivost, potřeba ponížít a ztrestat vtípálka za jeho nevhodné pošklebky, jedním slovem, utřít ho. Naštěstí věděl, jak na to, a měl k tomu prostředeck. V kapsičce vesty měl prsten ze žlutého kovu, který se tvářil jako zlato, s velkým červeným kamenem, který se vydával za rubín. Teď byl čas s ním vyrukovat.

Oily Carlisle nebyval vždycky velkopodvodníkem; než začal prodávat akcie neexistujících dolů na měď a převádět pětimístné částky, byl to sympatický mladík, který právě našel na ulici prsten s rubínem, a rád by jej prodal, protože pro tu zatracenou věičku neměl žádné použití. Protože byl sentimentálně založen, nosil i později tento prsten s sebou, aby si symbolicky připomínal své skrovné začátky. Byl to takový jeho amulet.

Vyňal jej z kapsičky a pravil: „Tady se podívejte, co se mi dnes přihodilo.“

Lorda Ickenhama se zmocnila dětinská radost. Byl mladším synem, a proto, dříve než zdědil titul, se musel obtížně protloukat životem v New Yorku, Arizoně a na podobných místech, a žil tam rozmanitý, pestrobarevný život, který mu dopřál setkávat se s všelijakými šejdiři a obšourníky, v jejich společnosti načerpal mnoho poučení a duchovního růstu. A teď, jestliže se osudně nemylí v uhlazené osobě svého spolecestujícího, se opět po létech setkává s optimistou, který se bude snažit mu prodat rubínový prsten, který právě našel na chodníku. Jakoby se mu vrátily ty dávné, šťastné dny. Jakoby náhle omládl, pokud toho vůbec měl zapotřebí.

„Můj ty světe!“ zvolal obdivně. „To vypadá jako cenná věc. Na kolik vás to přišlo?“

„To vám hned řeknu,“ odvětil Oily, „je to prazvláštní historka. Nejste náhodou právník, pane?“

Lord Ickenham to popřel.

„Ptám se, protože jsem dnes ráno šel po Piccadilly, a tohle tam leželo na chodníku, a tak jsem myslel, že bych se měl zeptat právníka, jestli je nálezce oprávněn takovou cennost podržet.“

„Jako laik si myslím, že určitě ano.“

„Opravdu tak soudíte?“

„Opravdu. Mladíkům, nalézajícím na chodnících rubínové prsteny, radím jedno: ‚Sbal prachy a utíkej na vlak!‘ Předpokládám, že máte v úmyslu jej prodat?“

„Není-li to v rozporu se zákonem. Nikdy nedělám nic nepatřičného.“

„Ovšemže ne, to je přirozené. A kolik jste si tak jako myslel, že byste za to mohl chtít?“

I Oilyho se teď zmocnil radostný pocit. Vlastně by se za sebe měl trochu stydět, ale i on prožíval nostalgické kouzlo návratu do dní mladosti a počátků své kariéry.

„To se nějak nemůžu rozhodnout,“ pravil. „Je-li to pravé, tak by to jistě stálo za sto liber nebo tak něco, ale kdo ví?“

„Jistěže je to pravé. Podívejte se na ten rubín, jak je krásně červený!“

„To máte pravdu!“

„A to zlato! Úžasné žluté.“

„I to je pravda.“

„Myslím, že nechybíte, budete-li za ten prsten žádat sto liber.“

„Myslíte?“

„Samozřejmě!“

„A vy byste ho koupil, za sto?“

„Z fleku!“

„No tak...“

„Jenomže,“ řekl lord Ickenham, „jako kupec rubínových prstenů od náhodných kolemjdoucích se bohužel nekvalifikuji. Před jistým časem se moje žena, která věří v systém silné, centralizované vlády, rozhodla převzít rodinné finance do své správy, a dává mi jen kapesné, co tak potřebuji, abych si koupil cigarety a sebeúctu, pár golfových míčků a tak dále. Takže já musím šetřit. Mohl bych dát nejvýše šilink. Jestli s tím souhlasíte, pak jste našel kupce. Anebo, jelikož jsme v sobě našli opravdové přátelské zalíbení, mohl byste mi ho dát za osmnáct pencí?“

Oily byl gentleman a vyhýbal se sprostým výrazům, ale pohled, který vrhl na svého spolucestujícího vůbec nesvědčil o opravdovém přátelském zalíbení.

„Jste úplně nechutnej,“ procedil mezi zuby, bez jakéhokoli náznaku oxfordského přízvuku.

Za několik okamžiků poté lord Ickenham, stále radostně naladěný, vysadil svého pasažéra u vchodu do Hammer Lodge a sám pak vystoupil z vozu u Hammer Hallu. Byl spolujezdci zavázán za pět minut ničím nezkalené zábavy, čisté a bez jakýchkoli dvojsmyslů, a v duchu mu popřál šťastné vyvážnutí, až se pokusí prodat prsten Bejčkovi.

Obyčejný návštěvník dorazivší k portálu starobylého sídla

Pearceova rodu se zastaví na horním schodu a stiskne starobylý zvonek, a když se nedočká odpovědi, stiskne jej znovu, a tak dále. Tyto formality však neplatí pro kmotry. Lord Ickenham prostě vstoupil a prošel halou, přičemž si neopomněl povšimnout, jak je tam pěkně uklizeno, prostředí záplatané, ale čisté, řekl si, jistě dílo chůvy Bruceové, za pomoci nějaké zdatné, svalnaté vesničanky.

Zvenku dům nedoznal za čtyři sta let Pearceova držení žádných změn, ale uvnitř se nedávný historický vývoj projevil, jako ve všech podobných venkovských sídlech. Na stěnách zely mezery, kde dřív visely vzácné goblény, a zmizely i vyřezávané truhly a stolky podél stěn. Lord Ickenham zjistil, že od jeho poslední návštěvy odešel konzolový stolec, býval to jeho oblíbený kousek, zatímco ořechová kredenc, odpovídá viktoriánská imitace, která vždy urážela jeho znalecké oko, tady dosud byla, přestože tolikrát řekl Johnnymu, aby se jí zbavil.

Povzdychl a s tímto čtvrtým ostnem, jenž přibyl k předešle zmíněným třem, se odebral do pokoje vzadu v domě, kde Johnny psal svoje detektivky, které trochu přispívaly k úhradě nákladů na údržbu panství; psal ovšem jen ve chvílích, kdy mu to chůva Bruceová umožnila.

Teď mu to právě znemožňovala, což lord Ickenham hned zjistil, jakmile otevřel dveře Johnnyho pracovny. Její hlas byl chladný a odměřený.

„Už ztrácím trpělivost, pane Jonathane! Dobrý večer, vaše lordstvo!“

Chůva Bruceová, známá pod jménem Nannie, byla vysoká, kostnatá a hubená osoba, jež budila dojem gardového granátníka přestrojeného do titulní role ve hře Charleyova teta. Byla to jedna z těch věrných sloužících, jež lnou k rodině jako zčernalé škeble přirostlé k trupu staré lodi. Sama říkala, že byla ještě mladičká holčička, když vstoupila do služby u Pearceů jako děvče k novorozenému dítěti Johnnymu. Dnes v ní zbývalo tak málo holčinství, že tato řeč zněla naprosto absurdně a nevěrohodně. Když Johnny nastoupil do své první internátní školy, zdálo by se, že jejích služeb už nebude třeba, ale byl to jen marný sen. Stala se neodmyslitelnou součástí domácnosti, dostala se do stejné kategorie

jako kamenní lvi u vjezdu nebo charakteristický puch, jenž panoval v půdních prostorách domu.

„Budete ve svém starém pokoji, vaše lordstvo,“ prohlásila. „Půjdu na to dohlédnout. A vy s ní laskavě promluvte, mladý pane, jak jsem vám řekla.“

„Snaží se, jak může, Nannie!“

„Jenže to není znát. Je to užvaněná drbna, a nic jiného. Jak praví Písmo, zlatý kroužek na rypáku vepře je žena krásná, ale svéhlavá a rozmarná. To je akorát na ni, mladý pane,“ řekla slečna Bruceová a dveře se za ní zavřely.

Po jejím odchodu Johnny Pearce, mladý muž pohledné leč ustarané tváře, roztržitě a zlostně bodal perem do papíru, na němž se snažil psát další příběh inspektora Jervise, svého oblíbeného hrdiny. Lord Ickenham ho starostlivě pozoroval. Jestliže supové nedrásali hrud' jeho kmotřence, řekl si, pak nevěděl, jak taková od supů rozdrásaná hrud' vypadá. Byl by mu snad vyslovil soustrast a politování, kdyby nebylo toho, že stejným problémem byla drásána i Belinda Farringdonová a že sem přišel, aby na Johnnyho promluvil přísně jako kmostr ze Sicílie.

„Oč tady šlo?“ otázal se.

„Stále o totéž. Další neshoda s kuchařkou.“

„Ty neshody jsou časté?“

„Nepřetržitě.“

„A kuchařka nedala výpověď?“

„Ještě ne, ale už se to blíží. Kuchařky většinou zůstávají tak pět minut. Žádná s ní nevydrží.“

„Je to jistě nápor na nervy, řekl bych, ale na druhé straně to není špatné mít Nannie po ruce, když si potřebuješ osvěžit znalost Písma. Avšak nepřišel jsem, abych s tebou rozprávěl o tvé chůvě a kuchařkách, ani o Písmu svatém, nýbrž jde o něco daleko naléhavějšího,“ pravil lord Ickenham. „Včera jsem mluvil s Bunny.“

„Ano?“

„Pozval jsem ji na oběd. Uzený losos, *poulet en casserole* a ovocný salát. Ne že by to nějak moc jedla, spíš se v tom jen šťourala, v uvedeném pořadí. I s tím šťouráním to je poněkud přehnané tvrzení. Lze říct, že odstrčila svůj talíř netknutý.“

„Panebože! Není nemocná?“

„Fyzicky je snad zdravá, ale psychicky je na tom dost bleď. Na duši ji to tíží. Znepokojuje ji tvoje věčné oddalování manželského štěstí. Proč už sis ji, ksakru, dávno nevzal?“

„Nemůžu!“

„Ovšemže můžeš. Daleko lepší lidi než ty se oženili, například já. A nikdy jsem nelitoval. Nemluvím teď o svatebním obřadu. Když jsem klečel před oltářem, měl jsem dojem, že se mi všichni upřeně dívají na podrážky, a to mi vadilo. Mám sice pohledné nohy a boty byly od nejlepší londýnské firmy, dělané na míru, ale nějak jsem měl neodbytný pocit, jako bych vězel v gumových holinkách, co se v nich chodí na pstruhy. Ale byla to jen přechodná nevolnost, neboť jsem věděl, že za několik okamžiků bude milovaná bytost navždy mou, a to pomýšlení mě rozjařovalo jako týdenní pobyt u moře. Skutečně, Johnny, nemá smysl se toho obávat. Musíš jen sebrat odhodlání. Teď si tady kazíš to pero,“ podotkl varovně, „a k tomu ničíš mladou, sladkou modrookou dívku s vlasy jako len. Měl jsi ji včera vidět. Já jsem člověk, co něco zažil a něco snese, ale když jsem viděl, jak odstrkuje od sebe to kuře, jako by to bylo něco z kuchyně Borgiů, zrak se mi zakalil. Stydím se za tebe, Johnny, a překvapuje mě, že ty sám zřetelně žádný stud nepociťuješ. Připustím-li si, že můj vlastní kmotřenec jde životem, bezohledně šlapaje po citech ženy, jež mu dala svůj slib a důvěru, pak nemohu než konstatovat, že dnešní kmotřenci už nejsou, jací bývali.“

„Ty mi ale vůbec nerozumíš!“

„A nerozumí ti ani Bunny Farringdonová!“

„Jsem v příšerném průšvihů.“

Johnny Pearce se zachvěl a horečně si násadkou otřel čelo. Lord Ickenham trochu slevil ze své přísnosti. Bylo mu jasné, že jeho kmotřenec je jako myška uvízlá v soukolí a s myškou v takové situaci je třeba soucítit.

„Vyprávěj mi to celé svými slovy, se všemi detaily, žádnou maličkost nevynechej,“ požádal ho. „Proč se nemůžeš ženit? Máš snad nějakou nevléčitelnou nemoc?“

„To teda mám!“

„Proboha, jakou?“

„Nannie Bruceovou!“

Lord Ickenham se nemohl ubránit dojmu, že myška v soukolí hovoří v hádankách, i zeptal se: „Co tím chceš, ksakru, říct?“

„Měls někdy věrnou starou chůvu, která se k tobě přísála jako mořská sasanka?“

„Nikdy ne. Moje opatrovnice většinou odcházely na konci prvního měsíce a radovaly se, že už mě nikdy nespatří. Nechaly mě vlastnímu osudu a svolaly ostatní personál a děkovaly Bohu, že se zbavily darebáka. Ale jak se věrné staré chůvy dostaly do tvého příběhu? To nechápu!“

„Je to velice prosté. Nannie je u nás už pětadvacet let. Totiž, vlastně je to skoro sedmadvacet let. Všem u tady vládne. Nannie je boss. Myslíš si snad, že se pokorně vzdá svého postavení, až se ožením, a začne poslouchat mou ženu? Ani náhodou.“

„To je nesmysl.“

„To není nesmysl. Právě jsi ji viděl v akci. Naprosto vyhovující kuchařka vbrzku zmizí jako loňský sníh, a proč? Protože Nannie se do všeho plete a kritizuje. S Bunny by to bylo totéž. Nannie by jí otrávil život na tisíc způsobů. Jistě souhlasíš, že je vznětlivá?“

„Nannie?“

„Bunny.“

„To jistě, Bunny je silně vznětlivá.“

„Tak vidíš! A myslíš si, že bude svolná s tím, aby ji někdo sekýroval a vykládal, u nás se to dělá takhle a ne takhle? Aby s ní jednala, jako by byla přitroublá? To její pohrdavé odfrkování! Všiml sis, jak pohrdavě odfrkuje?“

„Bunny?“

„Nannie.“

„To jo, Nannie odfrkuje.“

„A jak syčí, jako když jedeš mokrým hadrem přes horkou plotnu. To by ji přivedlo do bláznince. A pak je tu ještě jedna věc,“ dodal Johnny a rozčileně zamával perem. „Uvědom si, že každá nejmenší podrobnost, každé selhání a ostuda v mém životě jsou nesmazatelně zapsány v její paměti! Bunny by od ní slyšela tolik, že by mě za chvíli musela přestat milovat. Jak dlouho může mladá choť hledět na svého muže zbožňujícím okem, když denně slyší očitá svědectví, jak ho rodinný tribunál potrestal za házení oblázků na okno kuchyně a jak mu odebrali na tři týdny kapesné? Anebo podrobnosti o tom, jak mu bylo, když se o svých narozeninách přecpal šlehačkovým dortem? Rázem bych se dostal do

postavení outsidera nejnižšího řádu. Já vím, řekneš, proč ji nepropustím?“

„Přesně tak,“ řekl lord Ickenham, jehož bystrá hlava se už před chvílí začala tou otázkou zabývat.

„Jak, prosím tě? Nemohu ji jen tak kopnout do...“

„Pozor, Johnny, takhle ve slušné společnosti ne!“

„Do holeně.“

„Aha. Ale mohl bys jí vyplácet nějakou penzi.“

„Z čeho?“

„Přece by neměla přehnané nároky! Pár liber týdně...“

„Vím přesně, co chce. Pět set liber.“

„Jednorázové odstupné?“

„Na dřevo.“

„To je podivné. Řekl bych, že pravidelný příjem by měl být...“

Johnnyho Pearce se zmocnil ledový klid učiněného zoufalství.

„Povím ti celý příběh a nevynechám žádnou maličkost, jak jsi mě žádal, bez ohledu na to, jak je maličká. Nabídl jsem jí pravidelný příjem.“

„A ona odmítla?“

„Ne, přijala. A tehdy jsem požádal Bunny o ruku a zasnoubili jsme se. Mimochodem, musím ti ještě říct, že ona je zasnoubená se strážníkem.“

„Bunny?“

„Nannie.“

„Aha, Nannie. A co je to za strážníka?“

„Obecní strážník tady ve vsi. Je tady jen jeden, jmenuje se McMurdo.“

„Krátkozraký strážník?“

„O jeho zraku nic nevím. Proč?“

„Pouze jsem se podivil, jak může člověk pojmout náklonnost k Nannie Bruceové, když ji pravidelně vidí a vnímá v celé její kráse. Ale to jen tak mimochodem. Strážníci jsou podle toho placení, je to rizikové povolání. Tak pokračuj!“

„Kde jsem skončil?“

„Nabídl jsi pravidelný příjem a ona přijala. To zní jako happyend, ale zřejmě se někde něco zadrhlo?“

„McMurdo vyhrál letos na jaře ve skupinové sázce na fotbal pět set liber.“

„A to je špatně?“ zeptal se lord Ickenham, neboť Johnny učinil to sdělení hlasem zdrceným, jako by na jeho hlavu dolehla všechna neštěstí na světě. „Já bych byl například velmi rád, kdybych takovou sázku vyhrál. Nannie se z toho neradovala?“

„Vlastně se neradovala. Ranilo to její hrdost. Řekla, že si přece nevezme člověka, který má pod matrací pět stovek, když sama nemá nic. Takže si ho vezme jen tehdy, bude-li mít stejný majetek. Řekla mi, že její chudák teta Emily si vzala boháče a on s ní zacházel jako se sirotkem. O všechno si musela říct. Když chtěla nový klobouk, řekl, že už jí jeden koupil před pěti nebo šesti lety a že si snad myslí, že on je nějaký Rothschild. Tuhle chybu já neudělám, řekla Nannie.“

„Ale, hrome, to jsou přece dva úplně jiné případy. Pokud jde o Emily, jistě si zaslouží, abychom zatrnuli nad jejím osudem a prolili tichou slzu, ale Nannie by byla se svým každotýdenním příjmem v úplně jiné kategorii a mohla by bezúzdně rozhazovat podle své chuti. Copak jsi to té zabeďněné osobě neobjasnil?“

„Jistěže objasnil, ale Nannie nemění názor tak snadno. Buď dostane pět set, nebo se s ní nedá mluvit. Tím to končí. A taková je současná situace,“ řekl Johnny. Pak zase zaryl pero do posledního dialogu inspektora Jervise, a pokračoval: „Myslel jsem, že se mi naskytá určitá možnost záchrany, kdybych opravdu riskoval, bez ohledu na podmínky a normální opatrnost. Četl jsi mou poslední knihu, *Inspektor Jervis ve slepé uličce*?“

„Inu, teď právě se snažím dohánět resty v literatuře, Prousta, Kafku, a tak dále...“

„Neomlouvej se, na britských ostrovech je mnoho lidí, kteří ji taky nečetli. Ale zase bylo dost i těch, kdo si tu knihu koupili, takže jsem si přišel na jedno sto jedenáct liber, šest šilinků a tři pence.“

„Vida, to není špatné.“

„A tak jsem vzal tu stovku a vsadil ji v Derby na outsidera jménem Ballymore.“

„Nešťastníče! Prohrál o nos v souboji s Moke II, rozhodla cílová fotografie.“

„Ano, kdyby měl o trochu delší nos, mé útrapy by byly u konce.“

„A jinou možnost nemáš, jak dát dohromady pět stovek?“

„Žádná se nenabízí.“

„Co nábytek?“

„Už jsem se zbavil všeho, co jsem směl prodat. To ostatní je základní fond. Ještě je tu ovšem ořechová kredenc od prastrýce Waltera.“

„Ta obludnost!“

„Už jsem ji přihlásil na aukci a mohu za ni dostat tak pět liber.“

„Od někoho s těžkým zrakovým postižením.“

„A jistě se chystáš dodat, že mi pak bude ještě chybět čtyři sta devadesát pět liber. Zatraceně! Vyloupils někdy banku, strýčku?“

„Nevzpomínám si na nic takového. Proč se ptáš?“

„Někdy si myslím, že by to byl nejjednodušší způsob. Ale při mém štěstí, kdybych přepadl Anglickou banku, asi by se ukázalo, že tam v trezoru ani těch pět stovek nemají. Pořád mi zbývá jedna útěcha.“

„A to?“

„Za sto let se na věci vůbec nic nezmění. A nyní, když dovolíš, bych rád pokračoval v práci na příběhu inspektora Jerwise.“

„Tak, tak, je načase, abych se i já věnoval plnění dalších úkolů. Mám příkaz složit poklonu švagru Bejčkovi Bastableovi a potřebuji ovšem znovu navázat spojení s přítelem Albertem Peasemarchem. Musíme toho dost prodebatovat. Zpátky budu tak za hodinu, zcela tobě k dispozici.“

„Nemyslím, že by se pro mne dalo něco udělat.“

„Předbíháš, to nikdy o žádném Ickenhamovi neříkej. Nás jen tak něco neodradí. Souhlasím s tebou, že stojíš před neobvyklým a zajímavým problémem, ale jsem si jist, že když si to trochu přeberu v mysli, případnu na správný recept.“

„Ty a tvoje recepty!“

„Jak správně říkáš, já a moje recepty. Ale počkej – toť vše, co ti radím, počkej!“

Zlehka zamával kmotřenci, poradil mu, aby se zatím nepouštěl žádných pošetilostí, nasadil si klobouček na stranu a vyrazil přes park k Hammer Lodge, k příbytku svého švagra.

Zamilovaný komorník

Cestou k Hammer Lodge kráčel lord Ickenham po břehu jezírka v zámeckém parku a tvářil se zamyšleně a starostlivě. Na mělčině se brouzdala kráva, ale byl příliš zaměstnán svými starostmi, než aby se zastavil a hodil po ní klacek, což by za normálních okolností jistě učinil.

Jeho starosti se ovšem týkaly Johnnyho. I méně inteligentní kmotr by snadno poznal, že Johnny je ve velice svízelné situaci. Lord Ickenham znal Nannii Bruceovou natolik, aby věděl, že je nemožné zvrátit její záměry a rozhodnutí, jakmile k nim dospěla. Byla-li rozhodnuta dostat pět set liber než se provdá, pak pět set liber bylo nezbytnou nutností, jinak by strážník McMurdo zůstal starým mládencem. A jelikož Johnny těch pět stovek neměl, situace byla zřetelně bezvýchodná. A tak lord Ickenham, jakkoli si dal klobouček na stranu způsobem, jenž značil rozjásanou mysl, a jakkoli jeho krok byl jako vždy pružný a bujarý, byl v pochmurné náladě, když zazvonil u dveří Hammer Lodge a dočkal se přátelského přijetí od svého starého spolubojovníka Alberta Peasemarče.

Komorníci se vyskytují ve třech velikostních kategoriích: velcí, malí a střední. Albert Peasemarch byl komorník malý, zejména pokud jde o výšku. Na druhé straně se vyznačoval jistou nadváhou a měl kulatou úplňkovitou tvář, v níž seděla dvě tmavá očka jako hrozinky v biskupském chlebičku. Příliš kritický znalec fyziognomie by patrně poznamenal, že v těch očích chybí jakýkoli náznak inteligence, avšak někdo méně kritický by snadno zjistil, že tento nedostatek je plně vyvážen počestností a laskavostí pohledu. Jeho přátelé se na něho nikdy neobraceli, když chtěli, aby jim někdo vysvětlil Einstei-

novu teorii relativity, ale vždy věděli, že se mohou spolehnout na jeho pomoc, když se nějak dostanou do úzkých. Ta pomoc je sice pravidelně dostala do ještě užších úzkých, neboť dokázal poplést všechno, co se poplést dalo, ale pokaždé to popletl s nejlepšími úmysly a se srdcem na pravém místě.

Albertův obličej byl obvykle uzpůsoben do tvaru profesionální nehybnosti, ale teď, když uviděl návštěvníka, se rozzářil.

„Jé, dobrý večer, mylorde!“

„Buďte zdrav, Bertíku! Dobře vypadáte! Je váš starej doma?“

„Sir Raymond je ve své pracovně, mylorde, ale má tam hosta. Nějaký pan Carlisle.“

„Vím, koho myslíte. Asi mu chce prodat prsten s rubínem. Když je pan šéf zaneprázdněn, půjdu zatím k vám do přípravný a dám si s vámi skleničku portského. Potřebuju se zotavit po dlouhé, namáhavé cestě. Doufám, že nejste úplně na dně svých zásob?“

„Ó nikoli, mylorde. Račte, prosím, tady tudy.“

„Jsem u pramene a žízni hynu. To je to pravé ořechové,“ prohlásil o chvíli později, „to, o čem básník pěl, byl to sir Henry Newbolt v Drakeově bubnu, znáte to, Berte, že? Ale ovšem, že to znáte, však jste to zpíval u strážního ohně, když jsme spolu sloužili v domobraně.“

„Drakeův buben byla moje zamilovaná, mylorde.“

„Taky jste se do ní uměl položit. Vždycky mi připadalo zvláštní, že muži menší postavy mívají zvučné a hluboké hlasy, čím menší, tím hlubší. Asi nějaká snaha přírody o kompenzaci.“

„Může být, mylorde.“

„Poslouchejte, Berte,“ řekl lord Ickenham a nespokojeně potřásl hlavou, „dejte už pokoj s tím mylordem. Už jsem vám to chtěl kolikrát říct. Máte pravdu, jsem lord, to se nedá nic dělat, ale pořád to neopakujte. Nebudeme si nic namlouvat, oba víme, že lordi jsou přežitek a paraziti na těle národa, a to je ten nejmírnější komentář na tohle téma. Já jsem citlivý člověk a jako takový nemám rád, když mi někdo připomíná desetkrát za minutu, že bych měl být pověšen na kandelábr. Případně, že by bylo záhodno, aby má krev tekla proudem po

Park Lane. Nemohl byste mě oslovovat nějakým neutrálnějším výrazem, abych se necítil tak zraňován?“

„Přece nemohu říkat vašemu lordstvu jen tak ‚Ickenhame‘!“

„Myslel jsem spíš ‚Freddie‘.“

„Ó, to je zcela vyloučeno, mylordde!“

„Co třeba ‚starouši‘ nebo ‚kámo‘?“

„Naprosto ne, mylordde. Bylo by vaše lordstvo svolné s oslovením ‚pane I.‘?“

„To je ideální řešení! Nu, a jaká je situace na domácí frontě, Bertíku? Z vašich dopisů vyrozumívám, že se to nezlepšuje, což? Náš společný známý ji stále sápe na kusy, bez ohledu na přibuzenství masa a krve?“

„Nepřísluší mi, abych se vyjadřoval k počinání sira Raymonda.“

„Tak nechte už toho komorničení, Bertíku! Zpečetili jsme dnes své přátelství. Mluvte normálně!“

„V tom případě si dovolím říct, že s milostivou paní zachází opravdu nepěkně.“

„Řve na ni z plných plic?“

„Skoro denně, pane I.“

„To jsou advokáti, zavlékají svoje soudní manýry do soukromého života. Jednou jsem ho slyšel v soudní síni, jak vyslyšal postrašeného človíčka, vypadal jako Ještěrka z Alenky v říši divů. Už jsem zapomněl, co ten mužik přesně řekl, něco úplně neškodného, a Bejček na něho zařval: ‚Tak pozor, pozor, pane, nepokoušejte se mne tady zastrašovat!‘ Doma se chová právě tak, co?“

„Víc než dříve, pane I. Milostivá paní je velice rozrušená, protože pan Cosmo napsal tu knihu, o které se tolik hovoří. Neschvaluje ji ze stanoviska mravnostního. Proto teď hodně pláče.“

„A to ho štve?“

„Silně. Její slzy ho přivádějí k zuřivosti. Někdy se mi zdá, že je to nad mé síly.“

„Tak proč nepodáte demisi?“

„Opustit ji? To bych nedokázal!“

Lord Ickenham na něho pozorně pohlédl. Obličej jeho společníka, obvykle nepohnutá maska na způsob výrazu Oilyho

Carlislea, byl teď zrůzněn hnutím myslí, takže se Bert jako-by spíš hodil do své bývalé role odhodlaného domobrance než do přítomné inkarnace komornické.

„Co to, co to?“ podivil se.

Albert Peasemarch setrval na okamžik ve stavu, kterému se obvykle říká „zápas o hledání pravého výrazu“. Posléze jej našel a pronesl tichým, chraptivým hlasem, úplně odlišným od toho, který používal při přednesu Drakeova bubnu: „Já ji miluju, pane I.“

Překvapit lorda Ickenhama nikdy nebylo snadné. Zatímco někdo jiný by na ta upřímná slova třeba vyskočil jako střelen a převrhl by svou číšku portského, lord Ickenham jen pohlédl na vyznavšího se komorníka okem plným laskavého pochopení. Přestože si myslel, že láska k Phoebe Wisdomové je cosi zcela nepochopitelného, mimo sféru nejpobloudilejšího Romea, nedal to vůbec najevo. Viděl, že se taková věc může stát, a tak to přijal.

„Ubohý příteli Bertíku,“ řekl, „povězte mi o tom. Kdy jste pocítil, že to na vás přišlo?“

Do očí Alberta Peasemarche vstoupil zasněný výraz člověka, který se kochá vzpomínkou na krásné zašlé chvíle.

„Bylo to skrz revma,“ pravil a hlas se mu maličko zachvěl.

Lord Ickenham tázavě povytáhl obočí.

„Tomu jsem dobře neporozuměl. Revma, řekl jste?“

„Milostivá paní trpí vleklými bolestmi v levém rameni a já zase v pravé noze, a tak jsme si zvykli o tom hovořit. Každé ráno se milostivá paní zeptala, ‚Jak se dnes chová váš revmatismus, Peasemarchi?‘ a já jsem jí to řekl, a pak jsem se zeptal, ‚A jak se dnes cítíte vy, madam?‘ a ona si postěžovala mně. Tak to začalo.“

„Aha, zápisky z revmatického domu, rozumím. Pochopitelně, vyprávíte-li denně nějaké ženě o palčivém vystřelování v pravé noze a ona vám o hryzení v levém rameni, to už máte vlastně počínající tělesný vztah.“

„A pak, letos v zimě...“

„Ano?“

Do hlasu Alberta Peasemarche se vloudil zbožňující podtón. „V zimě jsem dostal chřipku a madam mě ošetřovala.“

„Natřásala vám polštář, přinášela nápoj?“

„A předčítala mi Agathu Christie. A tehdy mě to vzalo u srdce, pane I., a já jsem pochopil, že je to láska.“

Lord Ickenham chvíli mlčel, usrkl portského a přemítal o tom, co se právě dozvěděl. Bylo mu hádankou, jak mohla Phoebe Wisdomová v někom zažehnout božskou jiskru. Vždycky ji pokládal za stařenku, i když dobře věděl, že musí být aspoň o deset let mladší než on. Vypadá nejmíň na osmdesát, říkal si. Ale Albertovi asi nevypadá na osmdesát, a i kdyby, je třeba si uvědomit, že osoba, která po řadu let vedla domácnost Bejčka Bastablea, má právo vypadat na sto. Srdce mu krvácelo pro Alberta Peasemarche. Jaké trápení to musí být pro komorníka, když se zamiluje do paní domu. Musí říkat, „Ano, madam,“ „Zajisté, madam,“ „Vůz je připraven, madam,“ a podobné řeči, když mu v srdci hárají sdělení, že ona je strom, na němž uzrálo ovoce jehožití, že pro ni bude trhat hvězdy z nebes, anebo něco podobného, co komorníci obvykle říkají, když je stravuje plamen vášně. Kdyby měl on sám být v takové situaci, byl by tím silně rozrušen. Řekl si, že učiní, cokoli bude v jeho silách – a v podobných případech se vždy postaral, aby v jeho silách bylo co nejvíc – k vyřešení tohoto příběhu nešťastně rozdělených srdcí.

„A dělal jste s tím něco?“ otázal se.

„Ale jak bych mohl, mylorde, totiž pane I. To by se přece nehodilo.“

„Jenže přemýšlení, co se hodí a nehodí, k ničemu nevede. Nepodniknete-li kroky, nikam se nedostanete,“ pravil lord Ickenham příkře.

„A co byste radil, pane I.?“

„To je správná otázka! Nemyslím, že byste našel kdekoli na světě člověka, který by vám v takové věci poradil lépe než já. Jsem v tomhle skutečný expert. Kdybyste položil všechny lidi, jejichž nešťastně rozdělená srdce jsem sjednotil, do řady za sebou – kdyby to tedy bylo možné – ta řada by sahala od náměstí Piccadilly až daleko za Hyde Park Corner. Vy asi neznáte Billa Oakshotta, nebo ano? To je jeden, můj synovec Pongo je další, pak ten růžový chlápek z Mitching Hillu, ani už nevím, jak se jmenoval, a Polly Pottová, Horace Davenport a komorná Elsie Beanová, a desítky dalších. Když se do toho vložím a za někoho se postavím, i ten nejnesmělejší

nápadník dosáhne toho, že krásná dáma s ním nakonec přistoupí k oltáři. Ve vašem případě ovšem, kde vzájemné postavení vaše a vaší milované je poněkud neobvyklé, bude třeba postupovat obezřetně. Normálně doporučovaný ‚Systém Ickenham‘ by se například nehodil, byl by patrně příliš radikální.“

„Jaký to je systém, pane I.“

„V hrubých rysech se jedná o přistoupení k objektu milostné vášně, uchopení oné osoby za zápěstí, stržení na vlastní hrud' a zasypaní pozdvížené tvářinky horoucími polibky. Není třeba mnoho vysvětlovat, jen stručně proklamovat ‚Má lásko!‘ nebo něco v tom smyslu. Hlavně si člověk musí dát pozor při uchopení za zápěstí, abyste to nedělal, jako když se dotýkáte vzácného porcelánu. Je třeba zmocnit se zápěstí pevně a trochu zacloumat. Tento postup selhává jen zřídka a většinou jej doporučuji, ale ve vašem případě, řekl bych, by se mělo jednat postupně a s jistou zdrženlivostí. Na začátek byste měl přinášet denně čerstvé květiny. Čerstvé, s krůpějí ranní rosy. A když říkám ‚přinášet‘, nemám na mysli donášku jako by to bylo něco, co přivezli zásilkovou službou. Musíte je potají propašovat do jejího pokoje, bez kartičky. Musí to být anonymní dar neznámého zbožňovatele. Podnítíte tak její zvědavost. ‚Hleďme‘, řekne si, ‚k čemu asi takový dar směřuje?‘ A pak ve vhodné chvíli jí zjevíte, že ty květiny jsou od vás, a to ji úplně uzemní. – Počkat!“ řekl lord Ickenham. Myšlenka jako rozkvetlá růže přelétla mu přes čelo. „Napadá mě ještě něco lepšího! Květomluva, vyznáte se v tom? Někde jsem o tom četl. Pošlete dívce řeřichu nebo lobelku nadmutou anebo něco jiného, a znamená to ‚Zde je oddaný ctitel, jenž zbožňuje vás zpovzdálí‘ nebo třeba ‚Hleďte, Albert po vás touží‘ a podobně. Slyšel jste o tom?“

„Jistěže ano. Jsou na to celé knihy.“

„Takovou knihu si opatřte a učíte ji svým věrným rádcem.“ Lord Ickenham se na chvíli zamyslel. „Co nám ještě zbývá? Aha, pes. Má ona psa?“

„Ano, pane I., kokršpaněla. Jmenuje se Benjy.“

„Bertíku, je třeba, abyste se vetřel do jeho přízně. Nedělejte nic, co by nevedlo k duchovnímu sblížení mezi vámi a tím psiskem. Přátelské švitoření, občas kostičku. Stálé drbání za

ušima nebo na bříšku, podle toho, kde to má radši. Není jistější cesty k srdci ženy než prostřednictvím jejího psa.“

Odměl se. Kolem okna přípravný venku přešla elegantní mužská postava.

„Vidím, že konference je u konce,“ řekl a povstal. „Tak já radši půjdu, abych zas trávil čas nějak jinak. Nezapomeňte, Berte! Květiny denně, vytváření přátelské atmosféry a neustálé sbližování s psíkem Benjym!“

„Ano, pane I.“

„Pravidelně každé ráno bez výjimky. Musí to zapůsobit. Malá každodenní dávka vyvolá žádoucí účinek, jinak nelze.“ Tak pravil lord Ickenham a vydal se chodbou k pracovně, kde, jak doufal, zastihne Bejčka Bastablea těšícího se z rubínového prstenu, který si právě výhodně koupil.

Měl teď ještě víc starostí, než předtím, když ignoroval krávu na mělčině. Tolik se najednou nahrnulo problémů. Nikdy neměl ve zvyku naříkat a stěžovat si na přemíru práce, ale někdy přece cítil, že jeho životní úkol šíření pravdy a lásky – což někteří pokládali spíš za vměšování se do záležitostí druhých – je namáhavější, než aby se to dalo zvládnout jen vlastními silami. Kromě kmotřence Johnnyho tu teď byl nešťastně zamilovaný Albert Peasemarch, a zařídit to tak, aby vzniklo šťastné spojení mezi sluhou a sestrou jeho zaměstnavatele bylo samo o sobě zaměstnání na plný úvazek. Vyžadovalo to nemalou vynalézavost a schopnost rozhodování. A ještě k tomu měl před sebou úkol vycepovat Bejčka, aby nezacházel se sestrou jako vzteklá želva, trpící vředovou chorobou žaludku.

Práce na plný úvazek. A přece si řekl, „Hlavu vzhůru, Ickenhame, vzpomeň na úspěchy, jež jsi slavil v minulosti,“ to si řekl, neboť se dobře pamatoval, že i v některých minulých případech to měl pěkně nesnadné.

Jak čekal, sir Raymond byl ve své pracovně. Mýlil se však ve věci rubínového prstenu. Nevlastní švagr se choulil v křesle s hlavou v dlaních a vypadal jako člověk, který zrovna šel opuštěnou venkovskou cestou, zabývá se myšlenkami na to a ono, když tu se úplně nečekaně přiřítíl zezadu automobil a nabral ho mřížkou chladiče. Jeho vzezření bylo v souladu s jeho duševním stavem. Před lety, jednoho listopadového

dne ve čtvrt na čtyři odpoledne, když oxfordské univerzitní mužstvo hrálo rugby s Cardiffem, dostal ránu na solar od Velšana, jehož hlava byla buď ze slonoviny, nebo z některého tvrdšího kovu. Tehdy se mu zdálo, že svět je u konce a že nastal soudný den netušené síly. Přestože to bylo už třicet let, ten náraz nikdy nevyrazil z jeho paměti, a až do tohoto večera si myslel, že to bylo to nejhorší, co se mu v životě přihodilo.

Teprve před pěti minutami, když se Oily Carlisle vytasil s Cosmovým dopisem, objasnil mu situaci a odešel s tím, že mu dává čas na rozmyšlenou, poznal, že jsou ještě horší rány.

Druhý neúspěch Oilyho Carlislea

Když lord Ickenham vstoupil, obočí se mu zježilo v soustředěném zájmu a účasti. Jiní, kteří by uviděli tu zhroucenou trosku, by si pomyslili, „Hle, opět jedna ropucha pod hrabici,“ a rychle by vycouvali, aby nebyli nuceni naslouchat vyprávění o nezdaru, kterým ta ropucha byla nezaslouženě stížena. Je totiž pravidlem, že ropuchy své neštěstí rády sdělují, ale náš lidumilný lord by se tak nikdy nezachoval. Jeho dobré srdce bylo nejen na straně ropuch pod zemědělským náčiním, ale stálo i při obětech explozí plynových potrubí v londýnských ulicích, které zabíjejí po tuctech, jak potom čteme v tisku, takže zapomínal na jiné závazky a zůstával na místě nehody, aby učinil, co bylo v jeho silách, ku zmírnění utrpení postižených.

„Bejčku!“ zvolal, „můj milý příteli, co se děje? Vypadáš úplně zdrchaně!“

Trvalo dost dlouho, než mohl sir Raymond vysvětlit podstatu problému, protože strávil mnoho času kritickými komentáři na adresu svého zlotřilého synovce Cosma a hněvivými poznámkami týkajícími se Oilyho Carlislea. Když skončil zprávu o jejich ničemnosti, jeho soustředěný posluchač vydal několik soucitných zvuků, neboť se ho zmocnila nechuť nad zkažeností světa, a kromě toho si vyčítal, že tento vývoj událostí ho zaskočil ve stavu totální nepřipravenosti.

„Ono se to dalo čekat,“ řekl. „Měli jsme tušit, že je to bláhovost, spolehnout se na spolupráci křiváka jako je Cosmo, ve srovnání s nímž se vývrтка podobá spíše lineálu a točité schody vypadají jako nejkratší spojnice mezi dvěma body. Vidouce jeho úzký černý knírek, měli jsme si uvědomit riziko

a hledat jiného spolupracovníka. Můj otec říkával, ‚Nikdy nedávej nikomu nic písemně, chlapče, a nedůvěřuj lidem s úzkými černými knírky.‘ A tys, můj drahý Bejčku, učinil obě.“

Odpověď sira Raymonda byla poněkud nezřetelná, neboť hlasivky mu vypověděly službu, ale lord Ickenham přesto porozuměl, že to jako má být všechno jeho vina.

„S tímhle nápadem jsi přišel ty!“

„Já že jsem...? No jo, máš pravdu, prokrista, už si vzpomínám, seděl jsem tadyhle, tys seděl tam, pili jsme martini, nasávali jako houby, a já jsem řekl... Teď mi to dochází. Děsně líto!“

„Co naděláš, líto!“

„Lítost je vždycky na místě, Bejčku. Stimuluje mozek. Jen jsem trochu zalitoval, a už se dal mozek do horečné činnosti a už se formuje plán. Řekl jsi, že ten chlap odešel? Kam šel?“

„Jak mám k čertu vědět, kam šel?“

„Ptám se, protože je mi náhodou známo, že má citlivou pokožku a že značně strádá, neboť žena ho ráno přinutila, aby si vzal vlněné spodní prádlo. Takže v této chvíli je patrně někde v parku, s nahým zadkem, aby se mohl důkladně poškrábat. Jeho sako přitom leží na zemi nebo visí někde na větvi, takže kdybych se šikovně přikradl, tak aby ani větvička nezapraskala pod mými kroky, mohl bych mu ten dopis šlohnout. Jenže on je jistě mazaný a nedopustí se neopatrnosti, když jde o tak důležitý dokument. Bude tedy lepší použít ten druhý plán, jak jsem říkal, že se už formuje. Poté, co jsem domluvil, zformoval se do konečného tvaru a určitě nás dovede k vítězství. Víš bezpečně, že přijde zpátky?“

„Ovšemže přijde zpátky, ničema!“

„Zajisté tímto francouzským oknem ze zahrady. Určitě nebude zvonit u hlavního vchodu a nenechá se znova ohlašovat. Alberta by to úplně zmátlo a znervóznilo. Takže až přijde, Bejčku, promluv s ním, zeptej se ho na jeho citlivou pokožku, prostě ho zabav, dokud se nevrátím.“

„Kam jdeš?“

„To není důležité. Až bílé kopretiny rozkvetou, k tobě se vrátím,“ zanotoval lord Ickenham a odešel dveřmi jen asi minutu předtím, než Oily vstoupil francouzským oknem.

Nebudeme předstírat, že sir Raymond přijal pana Carlislea zdvořile a že ho nějak zabavoval, leč by někdo pokládal za zdvořilost to, že ho probodl bazilišcím pohledem a nazval ho zatraceným vyděračem. Ani se nezajímal o jeho citlivou pokožku. Konverzace byla hlavně na panu Carlisleovi, který se cítil na koni a ve formě a domníval se, že věc je na nejlepší cestě a jeho svět je nejlepší ze všech možných světů. Cítil Cosmův dopis v náprsní kapse, a když se ho dotýkal; lehoučké chrastění papíru bylo hudbou Oilyho uším. Hovořil o ceně dopisu lehce a bezstarostně, a jeho způsob zraňoval oběh jako rány nožem.

Právě oznámil požadovanou částku a navrhl, aby se sir Raymond chopil pera a napsal mu šek, neboť bylo v zájmu všech zúčastněných, aby se to vyřídilo čistě a bez zbytečného otálení, když tu ho najednou napadlo, že svět snad přece jen není tak dokonalý, jak se mu ještě před chvílí zdálo. Otevřely se dveře a na prahu se objevil Albert Peasemarch.

„Inspektor Jervis,“ ohlásil, a Oily, s žaludkem plným třepotavých motýlů, poznal ve vstupující vysoké, štíhlé postavě svého spolucestujícího z nádraží. Jenže oči, v taxíku tak přátelské a usměvavé, hleděly teď tvrdě a rty příchozího byly pevně semknuty. Oily se viditelně zatetelil. Vzpomněl si na věštkyňu z newyorského lunaparku na Coney Islandu, která mu kdysi za padesát centů předpověděla, že jistý cizinec mu jednou zkříží životní dráhu a že by si na toho cizince měl dát dobrý pozor. Mohl si sice gratulovat, že nevyhodil padesát centů zbůhdarma, ale to mu bylo jen slabou útěchou.

Důvodem tvrdého pohledu a semknutých rtů lorda Ickenhama byla jeho představa, jak má vypadat interpret role, kterou si předsevzal. Ve znalosti kmotřencova díla měl sice jisté mezery, ale tolik věděl, že inspektor Jervis se na přistižené příslušníky zločinného podsvětí neusmíval. Tvrdý pohled a semknuté rty, strohý a úřední projev – tak se prezentuje inspektor Jervis.

„Sir Raymond Bastable?“ otázal se. „Dobrý večer, pane. Jsem ze Scotland Yardu.“

A taky tak vypadám, každým coulem, řekl si v duchu spokoje. V životě už mnohokrát předstíral, že je někdo jiný, a pyšnil se tím, že to vždy dělal dobře. Chvástal se, že není

nikoho, snad s výjimkou cirkusového trpaslíka, z důvodu tělesné výšky, nebo Giny Lollobrigidy, z důvodu její charakteristické siluety, koho by nedokázal imitovat bez zvláštní přípravy, okamžitě a naprosto přesvědčivě. Během jediného odpoledne – bylo to v domě zvaném The Cedars na ulici Mafeking Road v Mitching Hillu, kde se tehdy seznámil s oním růžovým chlapíkem, jehož zmínil před chvílí v rozhovoru s Albertem Peasemarchem – dokázal zpodobnit nejen zaměstnance kosmetického salonu pro domácí zvířectvo, přičázejícího ošetřit drápky tamního papouška, ale i papouškova majitele, pana Roddise, a ještě k tomu pana J. G. Bulstrodea, jednoho ze sousedů, a velmi litoval, že mu nebylo dopřáno vydávat se i za toho papouška, v kteréžto roli by se umělecky zaskvěl, tím si byl jist.

Oily se nepřestával tetelit. To je nedobré, řekl si, velice nedobré. Nikdy neměl rád inspektory a nejméně vítal jejich společnost ve chvílích, kdy uzavíral úspěšnou transakci. Nezamlouval se mu způsob, kterým na něho tenhle inspektor hleděl, a ještě méně se mu zamlouvala jeho řeč.

„Obraťte kapsy!“ poručil mu lord Ickenham.

„Ech?“

„A neříkejte ‚Ech?‘ Dobře jsem tohoto muže pozoroval,“ vysvětlil siru Raymondovi, který měl oči na stopkách, jako tomu bývá u hlemýžďů, „od chvíle, kdy jsem ho uviděl na nástupišti v Londýně. Počínal si podezřele plíživě a úskočně. Tento chlápek je kapsář, řekl jsem si, a vybírá lidem peněženky a podobné cenné předměty z kapes, ani se nenadějí.“

Oily sebou trhl, ruměncem mu polil čelo. Jeho profesionální hrdost dostala zásah. V žádné společenské vrstvě nejsou třídní rozdíly vymezeny tak ostře jako mezi těmi, kdo si vydělávají na živobytí zločinem. Bytový lupič pohrdá pouličním násilníkem, který je o třídu výš než zloděj konví na mléko. Obviníte-li podvodníka z kapsářství, těžce ho urazíte; nutně se v něm ozve snob.

„Jel jsem s ním v taxíku, a když jsem vystoupil, shledal jsem, že jsem cestou přišel o cigaretové pouzdro, špendlík z kravaty, krabičku větrových pastilek a plnicí pero. Mé podezření se tak potvrdilo. Tak člověče, na co čekáme?“

Oily dosud lupal po dechu.

„Já že jsem vám vybral kapsy? Vy jste se zbláznil! Vůbec nevím, jak se to dělá.“

„Nesmysl. Je to velice jednoduché. Pouze sáhnete bližnímu do kapsy. Skrývat se za neschopnost vám nepomůže. Je to snadnější než ta průpovídka o pštrosovi s pštroscí a pštrosáčaty,“ řekl lord Ickenham, který se ve chvílích napětí někdy dopouštěl bizarních přirovnání. „Nechal jste ho tady samotného?“ zeptal se sira Raymonda, který zamrkal a řekl, že ne.

„To je dobře, neměl tedy příležitost stopit některou z vašich drobných cenností, i kdyby měl na ně ještě místo. Podívejme se tedy teď, co má u sebe. Jedním pohledem to snadno zjistíme.“

„Ano,“ řekl sir Raymond, který se konečně chytil. Když nebyl právě u soudu, nebyl zvlášť pohotovým myslitelem. „Obráťte kapsy, mladý muži!“

Oily znejistěl; co teď? Kdyby nebyl tak rozčilený, asi by si uvědomil, že ten inspektor je velice podivný, řečí i chováním zcela odlišný od inspektorů, s nimiž se setkával během profesionálního působení ve své rodné zemi, a snad by pojal jisté podezření. Ale byl velice rozčilen, a obvyklá klidná rozvaha ho opustila. A také si nebyl jist, zda nejsou všichni angličtí inspektoři podivní tímto způsobem, neboť se nikdy s žádným dosud osobně nesetkal a Scotland Yard znal jen z detektivních románů, jichž byl náruživým čtenářem.

K jeho rozhodnutí patrně nejvíc přispěl fakt, že sir Raymond stál mezi ním a únikovým oknem. Bejček sice nedávno oslavil dvaapadesáté narozeniny a už dávno nebyl ten hbitý atlet jako před třiceti lety, ale pořád vypadal jako pořízek, s nímž nebylo radno si začít něco fyzického. Zvláště muž, který vždy spoléhal spíše na hbitost svého jazyka a násilí se vyhýbal, by se měl mít na pozoru. Pod dojmem tělesné hmoty svého protivníka se Oily rozhodl. Smutně si uvědomil, jak by všechno mohlo být jinak, kdyby tu byla Gertie s vázou mečků, a pomalu vyprázdnil kapsy.

Lord Ickenham se zdál být překvapen, jak ubohý je jeho úlovek.

„Zdá se, že ten lup někde ukryl, jistě v tajné schránce označené křížem,“ řekl. „Ale pozor, co vidím? Dopis adresovaný vám, sire Raymonde!“

„Cože? Nepovídejte!“

„Podle rukopisu bych na první pohled soudil, že to psal někdo s úzkým černým knírkem.“

„Nastojte!“

„Právě to jsem i já chtěl poznamenat.“

„To je zcela mimořádné!“

„Velice. Hodláte tohoto muže obžalovat ze zcizení toho dopisu?“

„Ani ne.“

„Nechcete, aby byl vržen do temnice, kde voda kape ze stěn a potkani hryžou maso odsouzců? Souhlasíte v otázce milosrdenství s naším národním bardem, že milosrdenstvím se nemá šetřit? Je to ovšem zcela na vás. Dobrá tedy, pane Carlisle, můžete jít.“

V té chvíli se zdálo, že se záležitost vyřešila ke spokojenosti všech zúčastněných, i Oily by se tak vyjádřil. Jenže dveře se opět otevřely a do pokoje vstoupila paní Phoebe Wisdomová, která se podobala bílému králíkovi do té míry, že každý milovník zvířat by jí nabídl list salátu.

„Raymonde, drahý,“ pravila, „neviděls mé prasátko?“

Během poslední půlhodiny byl sir Raymond pod silným duševním napětím, a přestože úsilím jeho nevlastního švagra se podařilo to napětí poněkud zmírnit, jeho následky dosud přetrvávaly. Náhlý vstup prasátka do děje jím proto silně otrásl. Jakoby se ocitl ve zlém snu, kde nic nedávalo smysl; před očima se mu zatmělo. Zapotácel se a odvětil tičným šeptem: „Tvé prasátko?“

„Moje zlaté prasátko, přívěsek na náramku, někde mi asi upadlo. Nemůžu je najít. Je to velmi milé, Fredericku, že ses na nás po dlouhé době opět přijel podívat. Peasemarch mi řekl, že jsi tady. Kdys přijel?“

„Vlakem ve tři dvacet šest, jsem u Johnnyho Pearce v Hallu. Ty ale nevypadáš dobře, Phoebe! Co tě trápí? Jíš dost kvasnic?“

„Je to skrze tu knihu, co Cossie napsal, Fredericku. Nodovedu si představit, co ho k tomu vedlo. Taková kniha, biskup ji odsoudil!“

„To víš, biskupové už jsou takoví, to jim neodpářeš.“

„Jela jsem včera do Londýna, chtěla jsem mu říct, jak mě to trápí, ale nebyl doma.“

„Patrně byl někde jinde,“ nadhodil lord Ickenham.

Oily naslouchal tomuto rozhovor s rostoucím údivem. Hned se mu zdálo, že ten inspektor je podivný, ale teprve teď viděl, jak velice podivný.

„Jářku,“ otázal se, „kdo je tenhle chlápek?“

„Můj bratr vás nepředstavil?“ podivila se Phoebe. „Lord Ickenham, manžel mé nevlastní sestry. Tys taky neviděl mé prasátko, Fredericku?“

„Phoebe,“ řekl sir Raymond, „vypadni!“

„Co to, drahý?“

„Vypadni!“

„Ale já jsem se tu chtěla podívat po svém prasátku!“

„Do háje s tvým prasátkem! Koukej zmizet!“ zařval sir Raymond hlasem, kterým někdy způsoboval odpadávání omítky ze stropu v Old Bailey, i to, že nervózní soudní úředníci občas spolkli žvýkací gumu.

Phoebe se vzdálila, tiše vzlykajíc, a vypadala přitom jako bílý králík, který dostal z domova samé špatné zprávy. Oily se obrátil proti lordu Ickenhamovi, s přísnou tváří, ačkoli v jeho srdci zněla píseň, jak tomu bývá u lidí, jejichž porážka se náhle proměnila ve vítězství.

„Takže!“ řekl.

„Takže co?“ otázal se lord Ickenham.

„Zdá se, že jste v tom až po uši.“

„A proč myslíte?“

„Vydával jste se za policistu. To je velmi těžké porušení zákona!“

„Co vás napadá! Já za policistu? Drahý pane, nic mi není tak vzdáleno!“

„Sluha řekl, že jste inspektor Jervis!“

„Co řekne sluha, není důkaz. Chcete mě vinit z toho, že se komorník pokusil vtípkovat? Máme spolu takový soukromý žertík, to je všechno.“

„Tvrdil jste, že jste ze Scotland Yardu.“

„Přeslechl jste se, patrně jsem prohodil něco o malém Jar-dovi.“

„Přinutil jste mě, abych vyprázdnil kapsy!“

„Prosím vás, přinutil. Požádal jsem vás a vy jste mi laskavě vyhověl.“

„Dejte mi ten dopis!“

„Ten dopis je adresován siru Raymondovi Bastableovi. Patří jemu.“

„Ano,“ zahřměl sir Raymond, „je to můj dopis, a jestli vy, odporný hanebníku, zde chcete něco kázat o těžkých porušeních zákona, pak si uvědomte, že rušivé zasahování do poštovního styku je jedním z nich. Dej mi ten dopis, Fredericku!“

Lord Ickenham, který se mezitím přiblížil ke dveřím, se zastavil s rukou na klíce.

„Ne ne, Bejčku, s tím ještě počkáme. Musíš si ten dopis zasloužit!“

„Jakže?“

„Před panem Carlislem mohu mluvit bez obalu, protože jsem na něm viděl, jak bolestně se ho dotkl způsob, jakým mluvíš k své sestře Phoebe. I mne se už dlouho dotýká způsob, jakým mluvíš k své sestře Phoebe, jenž není nepodobný způsobům některých méně dobráckých tvorů z knihy Zjevení. Naprav se, Bejčku! Projevuj jí bratrskou lásku, tokej jako bratrská hrdlička. Vezmi ji občas do Londýna, pozvi ji na večeři a do divadla, a když ji oslovíš, pomni, že slovo s úsměvem vítězí a že nejsi orientální potentát peskující nehodného etiopského otroka. Teprve až uslyším od Alberta Peasemarche, který na to bude dohlížet, že došlo k podstatnému zlepšení, pak ti vydám tvůj dopis. Do té doby však bude nad tebou ten dopis viset jako meč toho... jak se jmenoval? Jednou zapomenu své vlastní jméno...“ pravil lord Ickenham nazlobeně, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Za okamžik je však zase otevřel, strčil dovnitř hlavu a řekl: „Damokles. Meč Damoklův.“

A opět za sebou zavřel.

P.G.Wodehouse **Koktejlový věk**

Z anglického originálu *Coctail Time*,
vydaného nakladatelstvím Penguin
Books Ltd., Londýn, přeložil Ivan
Vávra. Ilustrace Adolf Born. Typo-
grafie Vladimír Verner. Vydalo na-
kladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
roku 2008 jako svou 851. publikaci.
Vydání první. AA 8,98. Stran 192.
Odpovědná redaktorka Marie Vál-
ková. Vytiskla tiskárna Finidr, s.r.o.
Doporučená cena 198 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7021-958-4